



Hout moet

Iedereen die mij wat beter kent, weet ik dat ik een positieve kijk op het leven heb. Ik geniet van mijn werk als tandprotheticus, het bestuurswerk voor de ONT en houd van een feestje op z'n tijd.

De laatste tijd maak ik me echter steeds meer zorgen over de ontwikkelingen die op ons afkomen. Denk aan de afzwaaiende raket die onlangs in Polen terecht kwam en de wereldleiders even de adem deed inhouden. De kandidatuur van de man met het rode petje in de VS. Het WK voetbal dat ten koste van veel leed vanwege commerciële belangen zo nodig in Qatar moet worden gespeeld. Of dichterbij bij huis een collega tandprotheticus die in zijn praktijk in Amsterdam werd neergestoken en in het ziekenhuis belandde. Ook zonder enige aanleg zou je er naargeestig van kunnen worden.

Gelukkig zit ik zo niet in elkaar en zie ik een probleem als het begin van een oplossing. Met die instelling begin ik aan mijn laatste jaar als bestuurslid van de ONT. Mijn idee is om er het beste van te maken, net als Louis van Gaal bij zijn laatste WK. Mijn manier? Oprechte aandacht voor elkaar door regelmatig een bellefje of een bezoekje. In mijn werk richt ik me daarbij op mezelf en het patiëntencontact met als doel een tevreden patiënt en plezier in mijn werk. En bij de ONT ga ik ook het komende jaar voor het uitdragen van ons prachtige vak en het ondersteunen van de leden.

Om met mijn dorpsgenoot Daniël Lohues te spreken: "Ik wiet zeker dat ik 't red" (citaat uit: songtekst "Prachtig mooie dag" van het album "Hout Moet" van Daniël Lohues uit 2011)



Tim Rolink
Penningmeester
en vicevoorzitter
ONT

Leerzaam voor stagiair én stagebegeleider

Toekomstige tandarts over de vloer

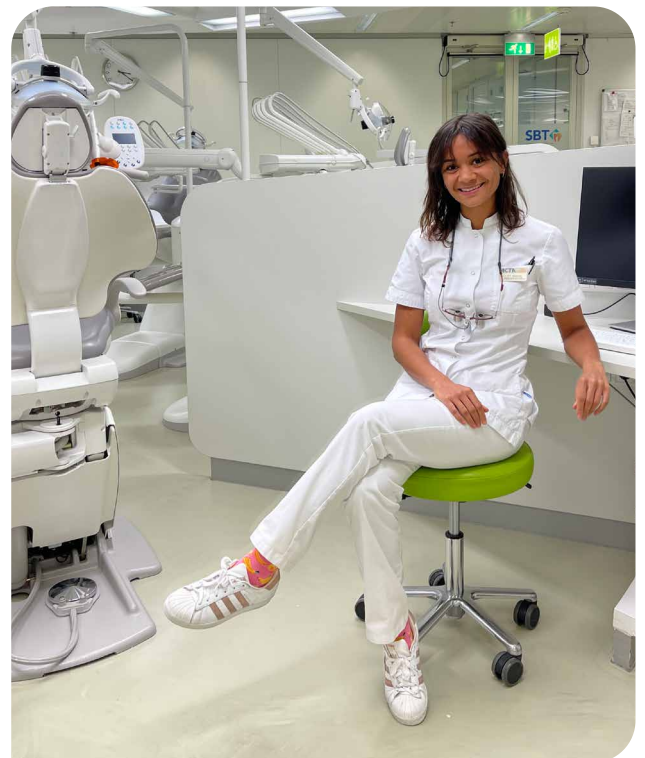
Een van de eerste initiatieven die Lucy Sarpong neemt wanneer ze zich volgend jaar – hopelijk – gediplomeerd tandarts mag noemen, is "op zoek gaan naar een heel goede tandprotheticus om mee samen te werken". Tot die conclusie kwam ze na een stage bij onze collega Maurice van Hoften.

Als na een stage niet alleen de stagiair maar ook de stagebegeleider zegt veel te hebben opgestoken, kan worden gesproken van een succesvolle periode. Als het bovendien gaat om een masterstudent tandheelkunde en een tandprotheticus die zeggen elkaars wereld nu beter te kennen, is dat gunstig voor bijvoorbeeld cliënten met een partiële gebitsprothese. Als tot slot het ACTA zich voorstander toont van een stage 'uitneembare voorzieningen' op vrijwillige basis, zoals onlangs kenbaar is gemaakt aan de ONT, betekent dit nóg beter nieuws voor de mondzorg, want meer tandprotheticici kunnen dan in de toekomst het verzoek krijgen hun deuren te openen voor toekomstige tandartsen.

Specifieke patiëntgroepen

Lucy Sarpong (28) is sinds 2017 mondhygiënist. Meteen na afronding

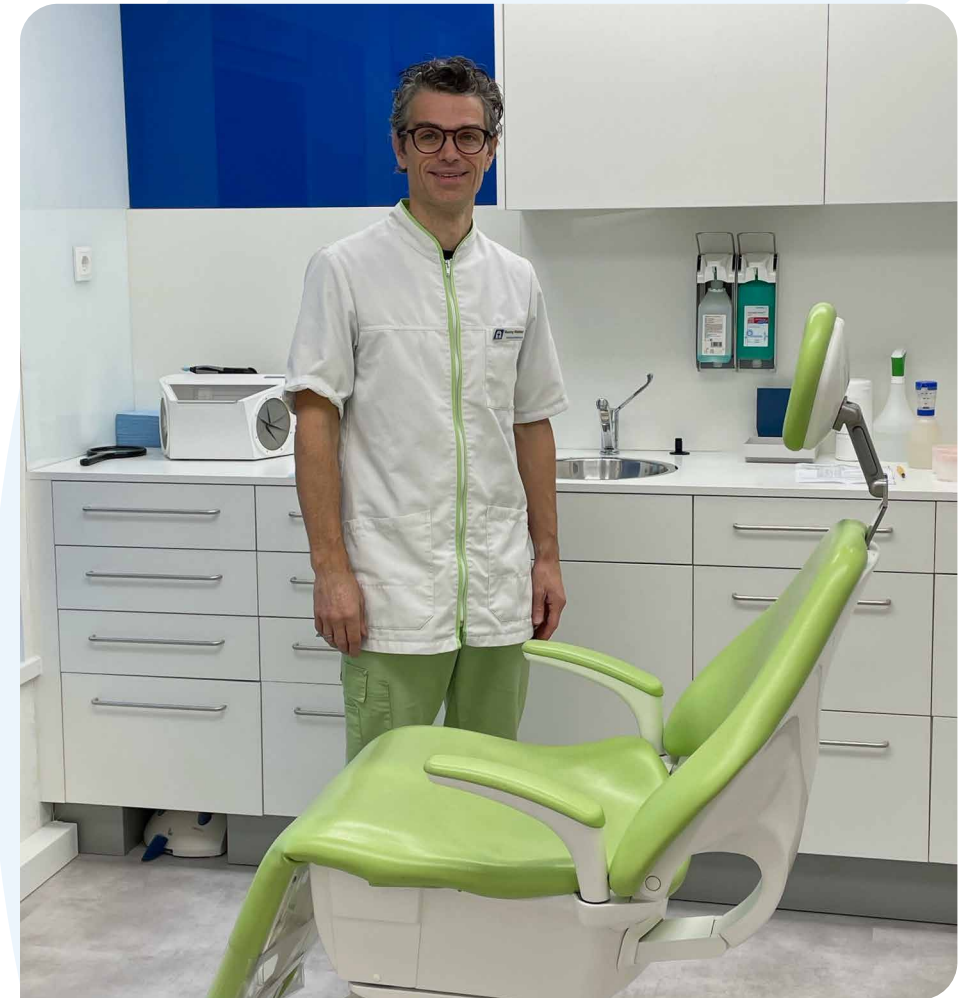
van de opleiding Mondzorgkunde schreef ze zich in bij het ACTA, omdat ze in de toekomst werkzaam wilde zijn als tandarts. "Over zeven maanden hoop ik mijn diploma te hebben", zegt ze. "Ik zit nu in het zesde studiejaar. Tijdens het vijfde jaar liep ik twee stages 'specifieke patiëntgroepen'.



Lucy Sarpong

Vluchteling in de behandelstoel

De oorlog in Oekraïne is voor velen de meest indrukwekkende gebeurtenis van het afgelopen jaar. De gevolgen strekken zich zelfs uit tot in de tandprothetische praktijk. Zo zag Benny Ridder twee vluchtelingen bij wie hij behandeling noodzakelijk achtte.



Benny de Ridder

Een mens is een mens en een zorgvraag is een zorgvraag. Dus aarzelde Benny Ridder geen moment toen zich in het voorjaar een oudere Oekraïense vrouw meldde in zijn praktijk in Roden. Nog tijdens hetzelfde bezoek begon hij afdrucken te maken. "Mevrouw was naar mij meegenomen door haar dochter, die al twintig jaar in Nederland woont en onze taal goed spreekt", vertelt de 45-jarige tandprotheticus. "Zij had haar moeder naar Nederland gehaald nadat de oorlog was uitgebroken. De gebitsprothese van mevrouw was erg oud en helemaal versleten. Ik zag de bekende kenmerken: een ingevallen mond, opgegeten tanden, kiezen die niet meer op elkaar gingen en een zeer slechte pasvorm. Er was een medische noodzaak voor een nieuwe prothese."

Vergoedingsmogelijkheden

Benny plande alle afspraken met de vluchteling in en ging in de tussentijd op zoek naar de precieze vergoedingsmogelijkheden voor deze cliëntencategorie, waarover hij kort ervoor al iets had gelezen. "Een enkele keer start ik bij Nederlandse cliënten een behandeltraject voordat ik weet of de verzekering de vergoeding zal goedkeuren. Zo stond ik er nu ook in. In het uiterste geval had ik de prothese zelf vergoed." Zover kwam het niet, want de regeling van GGD GHOR Nederland waarover Benny had gelezen, was duidelijk en efficiënt. "Ik deed een melding, ontving een meldingsnummer, stuurde de offerte, kreeg akkoord voor de behandeling, plaatste op 15 juni de prothese en kreeg snel de vergoeding overgemaakt. Een soepele gang van zaken, iedereen was tevreden."

Slechts twee kronen

In de zomer klopte bij Benny opnieuw een Nederlands-Oekraïense vrouw aan met haar gevluhte moeder. "Deze dame had in haar bovenkaak alleen nog twee kronen, die pijnlijk waren. In de onderkaak zaten nog wel vrijwel alle tanden en kiezen, maar met veel cariës. In eerste instantie waren ze

naar een tandarts gegaan. Die had alleen geoffreerd voor de onderkaak. Ik belde de tandarts op en vertelde hem over mijn ervaring met de GGD GHOR. Het leek ons goed om ons gezamenlijk over de zorgvraag te buigen: hij de onderkaak en wij samen de bovenkaak. Wat betreft de bovenkaak: mevrouw draagt nu een immediaatprothese en krijgt in december een opvulling." Bij deze behandeling verloopt de vergoedingsprocedure minder soepel. Benny: "Hier bleek de GGD GHOR niet om de hoek te komen kijken, want mevrouw heeft een verzekering via RMA: Regeling Medische zorg Asielzoekers. Bij een behandeling die meer kost dan 250 euro moet de behandelaar een machtiging aanvragen bij RMA. Daarop ontving de dochter een brief: de aanvraag was afgewezen omdat ik geen

contract heb met RMA. Dat contract heb ik daarna aangevraagd, maar ik kreeg nul op het rekest. RMA sluit geen contracten af met tandprotheticus. Waarom is niet duidelijk, daar is geen reden voor gegeven. Blijkbaar sluit RMA wel contracten af met tandartsen. Ik ga dus de nota laten vergoeden via de tandarts met wie ik samenwerk. We kennen elkaar goed, want eens per week behandel ik cliënten in zijn praktijk."

Huis en haard

Geeft het Benny extra voldoening mensen te helpen die huis en haard hebben moeten verlaten vanwege oorlogsgeweld? "Niet extra", zegt hij. "Het is zoals bij iedereen met een zorgvraag. Die help je zo goed als je kunt."

Die duurden beide zeven dagen. Ik koos voor een tandartsspoedpraktijk en een tandprothetische praktijk."

Over de tweede keuze zegt Lucy: "De master tandheelkunde is een brede opleiding, waarvan tandprothetiek een klein onderdeel vormt. Ik voelde me nog niet bekwaam op dit vlak. Tijdens de studie komt tandtechnische en tandprothetische theorie aan bod en ik had ook een frameprothese gemaakt, maar het leek me nuttig me er verder in te verdiepen via een stage 'uitneembare voorzieningen'. Aan protheseconsulent Peter Verton van het ACTA vroeg ik of hij een kundige tandprotheticus met een leuke praktijk kende in Zuid-Limburg. Ik woon in Amsterdam, maar kon dan verblijven bij mijn vriend, die de opleiding tot huisarts volgt in Maastricht. Peter noemde meteen Maurice van Hoften, die praktijken heeft in Maastricht en Gulpen."

Toejuichen

Maurice reageerde positief op het verzoek van de masterstudent tandheelkunde. Hij zegt: "Ik vind het belangrijk dat de spelers in de mondzorg van elkaar weten wat ze doen. Zelf heb ik ooit

een mondzorgcentrum gehad waarin tandartsen werkzaam waren. Vanwege de breedte van de opleiding kan in de master tandheelkunde niet diep worden ingegaan op tandprothetiek. Daarom juichte ik het toe dat Lucy bij mij wilde rondkijken; ik vind dat je toekomstige tandartsen moet betrekken bij de tandprothetiek. De verschillende behandelaren in de mondzorg moeten elkaar goed weten te verstaan. Daar komt bij dat steeds meer cliënten in de tandprothetische praktijk ook eigen elementen hebben. Die hebben te maken met zowel een tandarts als een tandprotheticus."

'Ik heb nu gezien hoe een individuele lepel wordt gemaakt'

Geruststellend

Maurice verwelkomde Lucy in het voorjaar. Wat is het belangrijkste inzicht dat ze heeft opgedaan? "Dat het moeilijk is een goede uitneembare voorziening te maken. Zó moeilijk, dat je er een vierjarige opleiding voor nodig hebt. Ik vind het

een geruststellende gedachte dat er een beroepsgroep bestaat die hierin supergespecialiseerd is. Wanneer ik de opleiding heb afgerond, ga ik dan ook op zoek naar een heel goede tandprotheticus om mee samen te werken. Iemand aan wie je ook feedback kunt vragen en met wie je kunt sparren." Lachend: "Het is jammer dat Maurice een praktijk heeft zo ver bij mij vandaan."

Lucy observeerde vooral tijdens de zeven dagen durende stage. "Ik vond het leuk en interessant om alle stappen van het tandtechnisch en tandprothetisch proces te zien. Een voorbeeld: wat gebeurt er in

het lab nadat een afdruk is genomen bij de cliënt? Als student was ik daar nooit getuige van geweest. Ik had weleens een afdruk naar een lab gestuurd, waarna een individuele lepel terugkwam, maar had niet eerder gezien hoe een individuele lepel wordt vervaardigd. In het algemeen heb ik tijdens de stage een levendig beeld gekregen van het beroep tandprotheticus en wat daarvan de waarde is binnen de mondzorg. Meer masterstudenten tandheelkunde kunnen in de toekomst waarschijnlijk dit soort kennis opdoen, want sinds kort onderzoekt het ACTA mogelijkheden voor een stage 'uitneembare voorzieningen' op vrijwillige basis."

Dezelfde taal

Wat heeft Maurice geleerd? "Ten eerste heel praktische zaken. Een masterstudent tandheelkunde kijkt anders naar elementen dan een tandprotheticus. We vulden elkaar aan. Bijvoorbeeld: welke elementen van deze cliënt zijn volgens jou wel en niet te behouden? Dat levert een nuttige discussie op. Verder is mij duidelijk geworden dat de opleidingen tandprothetiek en tandheelkunde weliswaar beide zijn gericht op mondzorg, maar dat studenten verschillend worden opgeleid, terwijl ze later wel dezelfde taal moeten spreken. Met 'verschillend' bedoel ik dat tandartsen een breed spectrum van de mondzorg krijgen aangeboden, waarvan prothetiek een klein onderdeel is. Daarom ben ik voorstander van stages als die van Lucy. Die leiden tot nog betere samenwerking tussen tandartsen en tandprotheticus: zowel medische als technische kennis kun je dan beter op elkaar laten aansluiten."



Maurice van Hoften

Nieuwe toekomstvisie ONT

De algemene ledenvergadering van de ONT heeft op donderdag 17 november de nieuwe toekomstvisie vastgesteld:

Passende Tandprothetische Zorg. De speerpunten: digitalisering van de tandprothetiek, innovatie en uitbreiding van het vakgebied, samenwerking binnen en buiten mondzorgteams, flexibilisering van de arbeidsmarkt en ketenvorming in de tandprothetiek.

Mensgerichtheid, houdbaarheid en duurzaamheid

“Willen de zorgsector en samenleving de zorg toekomstbestendig maken, dan moeten we ons rekenschap geven van de opgaven binnen deze thema’s. Doen we dat niet, dan is het – vanwege de toenemende zorgvraag en schaarste aan personeel en middelen – onmogelijk het huidige zorgniveau te behouden”, aldus ONT-voorzitter Marnix de Romph. De zorg staat voor een veranderopgave die net zo uitdagend is als de energietransitie. De nadruk komt te liggen op preventie, verplaatsing en verschuiving van zorg. Uitgangspunten daarbij zijn: gezondheidswinst, toegankelijkheid van zorg, verlaging van werkdruk, behoud van werkplezier en beheersing

van de zorgkosten. De Romph: “In de mondzorg spelen deze ontwikkelingen ook een belangrijke rol. De sector wil een langetermijnperspectief ontwikkelen én tegelijkertijd concrete stappen zetten op de korte termijn.”

Passende zorg

De ONT laat zich daarbij onder meer leiden door het Kader Passende Zorg, in juni gepubliceerd door Zorginstituut Nederland. ONT-directeur Frederik Vogelzang licht dat nader toe: “Belangrijke principes hierin: passende zorg is waardegedreven; passende zorg komt samen met en gezamenlijk rondom de patiënt tot stand; passende zorg vindt plaats op de juiste plek; en passende zorg gaat over gezondheid in

plaats van over ziekte.”

Het in september overeengekomen Integraal Zorgakkoord (IZA) is een andere richtsnoer voor de ONT. “Daarin hebben het ministerie van VWS en een groot aantal partijen in de zorg afspraken gemaakt met als doel de zorg goed, toegankelijk en betaalbaar te houden”, aldus Vogelzang.

Concrete acties

Aan de hand van de landelijke beleidsontwikkelingen en op basis van de uitkomsten van de ledenraadpleging, heeft de ONT vijf speerpunten vastgesteld voor het beleid in de komende jaren. Het gaat om: digitalisering van de tandprothetiek, innovatie en uitbreiding van het vakgebied, samenwerking binnen en buiten mondzorgteams, flexibilisering van de arbeidsmarkt en ketenvorming in de tandprothetiek. Werkgroepen, bestaand uit ONT-leden, hebben dit jaar deze thema’s uitgewerkt in beleidslijnen met concrete activiteiten. De nieuwe toekomstvisie, Passende Tandprothetische Zorg, vormt hiermee de basis voor het meerjarenbeleidsplan, waarin de hieruit volgende concrete acties overzichtelijk op een rij staan.

Digitalisering

Digitalisering kan worden beschouwd als een van de mogelijke antwoorden op de verwachte personeelstekorten. De ONT is van mening dat digitalisering tandprothetici nog steeds de mogelijkheid biedt het vakmanschap op ‘eigen wijze’ in te vullen en nieuwe werkwijzen te ontdekken. Digitalisering speelt ook een rol bij de organisatie en bekostiging van het vak. De beleidslijnen die hieruit volgen, gaan over: de opleiding voor en ondersteuning bij het toepassen van digitalisering in de praktijk, het onderhouden van contacten met de leveranciers en de financiering en bekostiging van digitalisering.

Innovatie en uitbreiding

De tandprothetiek kan zich een goede positie verwerven voor de toekomst door via verdieping en uitbreiding van het vakgebied invulling te geven aan de vernieuwing van het vak. Vanuit eigen kracht positioneert de tandprotheticus zich op die manier als welkome samenwerkingspartner. Voor de verdere uitbreiding en verdieping van het vakgebied worden allereerst een (trend) analyse en vooronderzoek uitgevoerd om zicht te krijgen op de omgevingsfactoren respectievelijk specifieke behoeften binnen de achterban.

Samenwerking

Tandprothetici streven naar multidisciplinaire samenwerking binnen en buiten het mondzorgteam. De persoonlijke situatie van patiënten én hun zorgvraag vormen hierbij het uitgangspunt. Op basis van de zorgvraag wordt bepaald welke zorgverleners een bijdrage kunnen leveren aan de beantwoording ervan. Binnen het mondzorgteam werkt de tandprotheticus onder meer samen met tandartsen en mondhygiënist. Buiten

dit team is het bijvoorbeeld ook mogelijk de handen ineen te slaan met huisartsen, fysiotherapeuten en logopedisten. Verder is het voor sommige cliënten belangrijk dat de tandprotheticus een-tweetjes weet te maken met aanpalende sectoren, zoals sociaal-maatschappelijk werk en welzijns- en vrijwilligersorganisaties.

samen investeren in apparatuur voor digitalisering van de werkzaamheden. De tweede oplossingsrichting: vraag en aanbod van personeel bij elkaar brengen. De ONT zal voor haar leden met behoefte aan extra personele capaciteit een online vindplaats opzetten van tandprothetici die – al dan niet tijdelijk – meer of weer willen gaan werken.

‘Gezamenlijk de zorg goed, toegankelijk en betaalbaar houden’

Flexibilisering arbeidsmarkt

Steeds meer (beginnende) tandprothetici overwegen een deeltijdsdienstverband of kiezen voor een loondienstverband. Deze ontwikkelingen, gecombineerd met de verplaatsing van tandprothetische zorg van tandartsen naar tandprothetici, leidt tot de vraag hoe we kunnen inspelen op flexibilisering van de arbeidsmarkt om in de (stijgende) zorgvraag te blijven voorzien. De nieuwe toekomstvisie schetst drie oplossingsrichtingen. De eerste: krachten bundelen. Eigenaren van solopraktijken zouden bijvoorbeeld samen verbruiksmaterialen kunnen inkopen of

Tot slot wil de vereniging nog meer voorzien in ondersteuning bij het ‘starten en stoppen’ van een praktijk.

Ketenvorming

Ketenvorming betekent: organisaties die de zorg op grotere schaal organiseren, al dan niet gefinancierd door (buitenlandse) investeerders. In de komende jaren besteedt de ONT hieraan aandacht via een aantal beleidslijnen en activiteiten. Een voorbeeld: leden onafhankelijk informeren over de kansen en bedreigingen van ketenvorming, zodat tandprothetici een gefundeerde afweging kunnen maken.



VITA VIONIC VIGO® Om er nog meer uit te halen.

Haal nog meer uit je CAM-systeem met VITA VIONIC VIGO, de slimme tand voor digitale prothesen met één druk op de knop.



Kijk hier voor meer informatie:
www.vita-vionic.com

Bij interesse, neem dan contact met ons op.
Tom Behaeghel +32 (0) 473 681 024

VITA – perfect match.



De praktijk van... Dieter Camp en Marco Schelbergen

Familielijnen in Venray

Tekst: Gerben Stolk / PlumaTekst

Wie kan het Dieter Camp en Marco Schelbergen nazeggen tegelijkertijd drie studenten tandprothetiek te hebben rondlopen op de werkvloer? Maar hun bedrijf sorteert ook op een andere manier voor op de toekomst. Marco: "In 2023 gaan we verbouwen en uitbreiden. Straks is de praktijk qua inrichting weer helemaal up-to-date, hebben we zes in plaats van drie behandelkamers en is er een grotere CAD-CAM-ruimte."



Vlnr. Dieter Camp, Ali Ahmadi, Alessandro Cinque, Ilker Çiçekçi en Marco Schelbergen

Achter iedere tandprotheticus schuilt een verhaal. Ook achter Dieter Camp en Marco Schelbergen, het duo dat sinds 2007 Camp en Schelbergen in Venray bestiert. Dieter werd geboren in Duitsland en is er nog altijd woonachtig, maar trok ooit naar Nederland omdat onze oosterburen niet voorzagen in de opleiding tot tandprotheticus. Marco begon als administratief medewerker bij Camp en Schelbergen en raakte na verloop van tijd geïnteresseerd in tandtechniek en tandprothetiek. Van de twee eigenaren heeft hij 'externe contacten' in de portefeuille. Marco praat daarom Dental revu bij over hun praktijk.

Zaak aan huis

Marco (48) zegt: "Mijn vader Harrie heeft in de jaren zeventig eerst een tandtechnisch lab en later een tandprothetische praktijk opgezet. In die tijd was het nog een zaak aan huis. Ik herinner me een garage die was verbouwd tot een klein lab en een behandelruimte. Er stond één behandelstoel.

Als kind en ook als tiener heb ik nooit het idee gehad tandprotheticus te worden. Na de middelbare school ging ik een administratieve opleiding volgen." Toen Marco die had afgerond, het was de tweede helft van de jaren negentig, vroeg

zijn vader hem tijdelijk als administratief medewerker aan de slag te gaan in het bedrijf. "Het mes sneed aan twee kanten. Ik zou bij potentiële werkgevers kunnen solliciteren vanuit een werkende positie. En mijn vader was geholpen met de gang van zaken rondom TSE, dat in die periode werd ingevoerd. Ondertussen maakte ik bijvoorbeeld ook nota's voor het bedrijf." Camp en Schelbergen was op dat moment net opgericht door vader Harrie en Dieter Camp. Marco: "Dieter was in de jaren tachtig tandtechnieker in Duitsland en wilde zich

graag ontwikkelen tot tandprotheticus. Duitsland had die opleiding niet, dus had Dieter zich ingeschreven in Nederland en ging hij naar de toenmalige opleiding in Amersfoort. Hij ging als behandelaar aan de slag bij mijn vader, in de praktijk aan huis.

'Drie van onze vijf tandtechnici volgen de opleiding tot tandprotheticus'

Ondertussen bleef hij in Duitsland wonen, met de auto ruim een half uur van Venray. In 1990 behaalde Dieter zijn diploma en in 1998 werd hij mede-eigenaar van de praktijk."

Gelukkig

Administrateur Marco voelde zich in die tijd steeds meer aangetrokken tot het werk van zijn vader en Dieter. "Ik deed de administratie terwijl ik achter de klantenbalie zat. Mensen kwamen er binnen met een vraag en gingen uiteindelijk, na een aantal contacten in de

fase erna, tevreden de deur uit. Ik vond het boeiend dat de zaak alle onderdelen van het proces bood: contact met de klant, tandtechniek, tandprothetiek. Alles was zichtbaar, alles hadden we in eigen hand. Ik besloot er mijn vak van te maken. Nadat ik mijn diploma als tandtechnicus had behaald, ben ik meteen doorgegaan naar de opleiding tot tandprotheticus. In 2006 rondde ik die af." Een paar maanden later nam Marco het stokje over van zijn vader. "Sinds begin 2007 zijn Dieter en ik beiden eigenaar." Inmiddels staat bij Camp en Schelbergen opnieuw een zoon klaar om in de voetsporen van zijn vader te treden: Daniël, de zoon van Dieter. Marco zegt: "Dieter is 64 en wil in de komende jaren zijn werkzaamheden langzaam afbouwen. Daniël, die al een tijd bij ons in dienst is en ook het diploma tandprothetiek op zak heeft, zal die overnemen."

Studenten

Andere collega's binnen de praktijk hebben ook het vizier op de toekomst gericht. Drie van de vijf tandtechnici volgen de opleiding tot tandprotheticus en werken in de Noord-Limburgse praktijk. Het gaat om Ilker Çiçekçi, Ali Ahmadi en Alessandro Cinque. Is het beleid van Marco en Dieter om zoveel studenten te helpen opleiden? "Het is vooral uit toeval ontstaan", licht Marco toe. "Ilker was al ruim 25 jaar tandtechnicus toen hij bij ons kwam werken. Hij heeft vier jaar geleden aan ons de wens uitgesproken ook tandprotheticus te willen worden. Hij zit nu in het vierde jaar van de opleiding. Alessandro is afgelopen zomer bij ons begonnen en Ali werkt al vijf jaar bij ons als tandtechnicus; ook zij gaven aan de volgende stap te willen zetten. Ali is tweedejaarsstudent en Alessandro is afgelopen september begonnen aan de opleiding. Het is mooi dat onze praktijk op deze manier een steentje kan bijdragen aan de toekomst van de beroepsgroep. We investeren ook tijd, kennis en kunde in de drie studenten, omdat we hopen dat ze straks bij ons met veel plezier aan de behandelstoel zullen staan."

Andere mondzorgverleners

Camp en Schelbergen is twee keer verhuisd, telkens om uit te breiden. Voor 2023 staan veranderingen op stapel in het huidige pand. Marco: "Sinds 2007 zijn we hier gevestigd en afgelopen jaar hebben we de naburige ruimte aangekocht. In de loop der jaren is er qua wet- en regelgeving een en ander veranderd. Denk bijvoorbeeld aan

de WIP-richtlijnen. We willen het pand weer helemaal up-to-date maken. Verder breiden we uit van drie naar zes behandelkamers, zodat de studenten ruim baan hebben om te behandelen. Wij hebben niet de ambitie een heel groot mondzorgcentrum te zijn en zullen voornamelijk blijven focussen

stap in het zorgproces wordt gezet. Deze teamvorming begint steeds gebruikelijker te worden. Neem bijvoorbeeld tandartsen. De meesten staan tegenwoordig open voor samenwerking op basis van gelijkwaardigheid, omdat zij de expertise van tandprothetici erkennen."

'Teamvorming van mondzorgverleners is goed voor de cliënt en begint steeds gebruikelijker te worden'

op tandprothetiek en implantologie, maar de extra bedrijfsruimte is ook gewenst omdat we nog meer willen samenwerken met andere mondzorgverleners. Nu al is hier twee dagen per week een tandarts-implantoloog actief. Op den duur zouden we graag hetzelfde zien gebeuren met een mondhygiënist en eventueel een tandarts." Deze ambitie sluit aan bij de verwachting van Camp en Schelbergen dat mondzorgverleners zich nog meer gaan opstellen als team dat in dienst staat van de cliënt. Marco: "Voor een cliënt is het ideaal als hij of zij ter plekke alle relevante mondzorgverleners om zich heen heeft en dat dus niet hoeft te worden verwezen. Op die manier voorkom je dat er een tijd overheen gaat voordat de volgende

Kwaliteit blijven bieden

Bij Camp en Schelbergen staan ongeveer 12.000 mensen ingeschreven. Marco: "Velen melden zich bij ons dankzij mond-tot-mondreclame. We bedienen mensen die wonen binnen een straal van dertig kilometer. Ik merk dat de meesten de tandprotheticus niet alleen waarderen om het vakmanschap, maar ook om het persoonlijke contact en de praktische gang van zaken. Doorgaans kunnen we als tandprothetici mensen snel helpen. Ik hoop dat onze beroepsgroep zoveel mogelijk mensen kwaliteit kan blijven bieden en dat niet, vanwege de stijgende zorgkosten in ons land, wordt gesneden in de vergoeding en mensen hun behandeling gaan uitstellen."



Marco Schelbergen.

Vraag het de Zorgmakelaar

De Zorgmakelaar vertegenwoordigt de aangesloten tandprothetici in overleggen met zorgverzekeraars. Tandprothetici die zijn aangesloten hebben ook de mogelijkheid om juridische vragen aan Team Zorgmakelaar stellen via de Helpdesk. In elke Dental revu wordt een recente en relevante vraag besproken.

Vraag van deze editie

"In de overeenkomst en het inkoopbeleid van de zorgverzekeraar is opgenomen dat ik aan de Wtza-eisen moet voldoen. Betekent dat dat ik een vergunning moet aanvragen, ook al werken er maar vijf zorgverleners in mijn praktijk?"

Wtza

Sinds 1 januari 2022 geldt de Wet toetreding zorgaanbieders (Wtza). De Wtza heeft nieuwe verplichtingen geïntroduceerd, zoals een meldplicht en een vergunningplicht, die in beginsel ook gelden voor tandprothetici.

Meldplicht

Nieuwe en bestaande zorgaanbieders dienen zich te melden bij de IGJ. Voor bestaande zorgaanbieders geldt vaak dat zij al zijn opgenomen in het Landelijk Register Zorgaanbieders (LRZa). In dat geval hoeft niet alsnog een separate melding te worden gedaan. Het LRZa kan gecontroleerd worden via <https://zoeken.zorgaanbiedersportaal.nl>

Vergunningplicht en plicht om een interne toezichthouder te hebben

Daarnaast moeten praktijken met méér dan 10 zorgverleners een Wtza-toelatings-vergunning aanvragen en moeten praktijken met méér dan 25 zorgverleners een intern toezichthoudend orgaan instellen.

Eisen verzekeraar

Gelet op de omvang van veel tandprothetische praktijken zullen niet alle Wtza-eisen voor elke praktijk gelden. In de overeenkomsten is vaak enkel opgenomen dat 'aan de Wtza-eisen moet zijn voldaan'. Doorgaans zal echter bedoeld zijn dat de praktijk moet voldoen aan de eisen die volgens de wet voor de betreffende praktijk gelden. De verzekeraar zou anders zwaardere eisen stellen dan de wetgeving voorschrijft, terwijl kleinere praktijken bijvoorbeeld überhaupt geen vergunning kunnen verkrijgen.

Tot slot

Kijkt u uiteraard wel goed na welke eisen voor uw praktijk gelden.



Heeft u ook een vraag? Stel hem via mondzorg@eldermans-geerts.nl.

Daniël Post
Advocaat en Zorgmakelaar - EldermansGeerts